

ВЪЗРЪТЪ

ИЗЛЪЗВА ВСЯКА СЪББОТА.

За пазвѣтия и за други частни помѣстия
ще се плаща по два гроша на редѣтъ.

ЦАРИГРАДЪ, 19 Декемврий 1875.

Последниятъ царскій ферманъ слѣдва
всѣ да е предметъ на разни и интересни
сжждения въ иностранната публичестика.
Нѣма при това, мыслимъ, да паднемъ въ
нѣкое преувеличение, ако приложимъ чи
той е днесъ единъ отъ оии въпроси, съ
които се занимава и высшата европейска
политика. Въстокъ въобще, а по частно
Турската държава съ народонаселеніята,
които я съставляватъ, иматъ тона прему
щество, чи сждината имъ, каквото напра
вление и да зима подъ влияніето на обстоя
телствата, всякога ся счита тѣсно свързана
съ общата политика. Реклъ бы человекъ
чи тази частъ отъ европейскитъ контин
ентъ представля единъ видъ пространно
и отворено поле, въ което безпрестепенно
изхождатъ и свободно ся разиграватъ
безбройни политически интереси, по мал
ко или по много [противоположни] едни
на други. Нѣма съмнѣніе чи предписанія
та на международното право отиватъ
до пълната независимостъ на всяка една
държава, малка или голѣма, ся прилагатъ
свършено и на Турската държава, от
която вече счислява въ лиетъ на обра
зованиитъ държави. Но положеніето на
тази имперія е такова, щото всички жи
вотно да ся интересуватъ за сждбата ѝ,
было по смѣтки чисто политически, было
по симпатии по малко или по много а
къмъ народонаселеніята, които живѣятъ
подъ сѣньтъ на Султантъ. Всичко то
е достатъчно, мыслимъ, да изтъква
любимството, съ което ся посрѣщаха
въ Европа послѣднитъ реформи, както
и дължитъ сжждения, на които дадохъ тѣ
поводъ.

Намъ ся чини чи нѣма да станемъ не
вѣренъ отзивъ на тѣ сжждения въобще,
ако кажемъ чи послѣднитъ реформи не
произведохъ почти никадъ такова живо
отношение, каквото може бы да ся
е очаквало въ нѣкои високи кръгове на
дипломатията и на политиката. Обнарод
ваніето на тѣ реформи припомни почти
на много мѣста издаденитъ преди тѣхъ
высочайши документи, каквито сж Хат
ти-Шерифъ и Хатти-Хумаюнъ, за ко
ито говорихъ и нѣмъ минжлата седмица;
а припомняніето поради сравненіето,
което пакъ, отъ своя страна, доказа чи,
въ вѣковъ твърдъ легки разниці, послѣд
нитъ императорскій Актъ не проглашава
новы вѣкои и неизвѣстны начала за на
редуваніето и дѣйствителното прераж
даніе на държава-та, съгласно не само
съ потребитъ на съвременната цивилиза
ція, но и съ стремленіята, които възду
шевляватъ всѣхитъ жители на тазъ дър
жава безъ никаква разлика на народностъ
на върноповѣданіе. Еднатъ отъ оии ор
ганы, които не сж само серіозни, но и
иматъ още и официаленъ характеръ, —
журналъ de Сенъ Петербургъ именно, слѣдъ
обнародваніето на послѣднитъ фирманъ,
побърза послѣ да помѣсти и Хати-Хума
юнъ отъ 1856 съ цѣль изразжавана до
съ ясно въ слѣдующитъ думи: «Отъ об
народваніето и надзата тѣ документи, ка
като тѣхъ, нашитъ читатели ще ся у
дивятъ чи, както днесъ така и преди два
десетъ години, въ Цариградъ признаваха
твърдъ добръ несвършенствата на тур
скитъ закони и администрація и чи, слѣ
дствено, начертаната программа за по
правленіето на тѣ несвършенства трѣ
баше пакъ да е сжщата.»

Нека приложимъ обаче чи, както и да
въпроситъ, който ся полага въ евро
пската публичестика, нѣма толькото предъ
дѣла само сждржаніе на послѣднитъ
фирманъ, издаденъ, майпослѣ, и ставялъ
монъ основенъ на държавата, колкото
възможността на дѣйствителното и пло
дотворното изпълненіе на мѣрките, които
рѣшаватъ въ този фирманъ. Извѣ
стната твърда воля на сегашнитъ Ве
лики Везиръ

и на колебаніята за изпълненіето
на издаденитъ реформи. Минжлото ви
дися, за много поне публичестикъ, да не
въдхва непоколебимо довѣріе въ бѣд
жето. За това, като оставятъ за сега на
страна вътрешната стойностъ на фирма
нитъ, много немаловажни органи прова
носятъ думата *порѣчителство*, изказватъ
сирѣчь, мнѣніе чи, за да бждатъ новитъ
реформи не вече проста теорія, но дѣло,
тѣ трѣба да ся окръжатъ съ нѣкои га
ранции за изпълненіето имъ. Тѣй, напри
мѣръ, бюросекретарь *Пордъ*, — органъ въщъ,
казватъ, до нѣкадъ въ преобладащата
русска политика, като извѣщава съста
вленіето на изпълнителнитъ свѣтъ, за
който извѣстими и нѣмъ въ минжлитъ
брой, прилага слѣдующето: «Свършені
ето на този свѣтъ е ново доказателство чи
Портата мысли да направи реформи; подъ
тази точка зрѣнія, този свѣтъ заслужи
ва да бжде пріетъ съ удовлетвѣіе. При
всичко това не трѣба да ся лѣжимъ въ
руху практическата стойностъ на това уста
новленіе. Колкото способны и благонамѣ
ренни да могатъ да бждатъ членовѣтъ
на новитъ свѣтъ, не е възможно да о
сновемъ голѣми надежди за послѣдствія
та на дѣлата му. Онова, което самата
Порта е била, отъ двадесетъ години на
самъ, въ невѣроятность да сторн, при
всичкитъ повторителни и, — обичайни тѣй
да вървими, — искренни общанія, една
комиссія, състояща изключително отъ чи
новници на Портата, ще ли може да го
направи? Безъ съмнѣніе, не! Една кон
тролна комиссія, назначавана отъ самата
власть, които тази комиссія е призвана да
контролира, представлява единъ свѣтъ
неправилнъ характеръ и не може да до
стигне освѣтъ до смѣшни послѣдствія. Я
вно е чи турското правителство не може
ся надѣл да осъществи само-самичко не
обходимитъ реформи за трайното умир
отвореніе на областитъ на Имперіята. Как
то Хатти-Хумаюнъ, така и послѣднитъ
ще остане мъртва буква, ако Портата
ся остави на своитъ собствени сили или,
по добръ, на слабостъ-та си достатъчно
доказана. За да станатъ реформитъ дѣло,
за да повѣрватъ христіанскитъ наро
донаселенія въ осъществленіето имъ, Пор
тата има нужди отъ правителствата спо
мошь на Европа; кабинетътъ ся занима
ватъ по настоящему да опредѣлятъ усло
віята за тази спомощъ, и ако Султантъ
и Мамуудъ паша, прѣвитъ му свѣтници,
сж така искренни, както мыслимъ нѣмъ, въ
общаніята, които правятъ на христіан
скитъ народонаселенія въ Турція, тѣ не
ще ся поколебаватъ за да го пріематъ.»

Подобны размышленія срѣщамъ и въ
много други органи, извлеченія отъ ко
ито читателитъ ни ще срѣщнатъ и по долу.
Нека ся надѣмъ чи рѣшителността на
правителството ще осуети всичкитъ боязни
за туряніето въ дѣйствиѣ на послѣднитъ
реформи.

ЗА ОБЩЕСТВЕННОТО ПРЕРАЖДАНІЕ
ПО ПРАЗДНИЦЫТЪ

Когато настоящитъ брой отъ листътъ
ни ще е вече пристигналъ на повечето
мѣста отъ българскитъ селенія, годиш
нитъ Господски празници ще да сж
вече започнали.

Отъ лантивѣка, было по религиозни
установленія было по чистонародни обы
чай и преданія, всичкитъ почти народи
сж имали и иматъ опредѣлени дни, сво
бодни отъ тежкитъ обыкновеннъ трудъ,
който е първото условие за възможнитъ
тъй животъ на човѣчскитъ общества.

Тѣзи дни приличатъ, тѣй да кажемъ, на
становища, по малко или по много от
бива отъ дѣлгитъ си и многотруднитъ
пѣтъ изнуреннитъ работникъ въ про
странното поле на човѣчската дѣя
телностъ, слага за время подъ тѣхъ ра
ботническитъ си орѣдія, трѣси почивка

съ нравственното му естество, въздыша
при въспоминанія или радостны или оро
чителны, веселися съ другари или рои
слъзы на самъ и въздыга умоилителны
погледи къмъ Оногизи, който е един
ственнитъ утѣшителъ на човѣчскитъ
родъ. Такива сж днитъ, които си назна
чаватъ човѣчскитъ общества, было
подъ религиозна было подъ народна то
чка зрѣнія, за отдѣхъ отъ недовѣриван
нитъ ежедневны занятія.

Забѣлжително е чи великитъ рели
гиозны празници обличатъ свѣтътъ о
собенъ характеръ помежду народитъ.
които обстоятелствата сж накарвали да
не могатъ другояче да извѣщаватъ народ
нитъ си животъ освѣтъ чрезъ върноп
овѣданіето. За народи, лишени отъ
свой собствени политическитъ животъ,
религіята и религиознитъ установленія,
независимо отъ по высокото имъ зна
ченіе, обичатъ на всякадъ почти наро
денъ характеръ. Тържественността, отъ
друга страна, съ която ся водятъ обык
новенно тѣ празници, бива вскога
почти сразмѣрна съ общественното по
ложеніе на единъ народъ. Безъ съмнѣ
ніе, въшнитъ блясъкъ е по голѣмъ тамъ,
гдѣто еднаквостъта на религіята позво
лява на властѣта да окръжи тѣхъ праз
ници съ единъ видъ официалность. Ни
кадъ обаче не ся очакватъ тѣ съ по го
лѣмо нетърпѣніе, никадъ не ся посрѣ
щатъ съ по естествена радостъ, ни
кадъ не пристигатъ тѣ съ възбужданіе
на чувства по утѣшителны, отъ колкото
въ оии мѣста, гдѣто народитъ, въ об
щественнитъ си животъ, иматъ нѣщо
друго свое, освѣтъ религіята на бащитъ
си. Тамъ великитъ празници иматъ
само религиозно значеніе. Тѣ сж въ сж
щото время и символъ на народнитъ
животъ. Коледа, напримѣръ, Ивановъ
денъ, Великъ-денъ сж, за вѣсточнитъ
народи, токози религиозны, колкото и
народны празници. Священното Знѣня
на религіята е, предъ очитъ на Гръцкѣтъ,
на примѣръ, или на Българинѣтъ въ о
томанската държава и знамято на на
родностъта имъ въ тази държава, и,
както Гръцкѣтъ, така и Българинѣтъ че
сто отожествява народното си имя съ
върноповѣданіето, което е наслѣдилъ
отъ праотцитъ си. И за единитъ и за
другитъ рѣчьта православіе съотвѣт
ствува повечето пакъ съ народното на
званіе. Тѣй само ся храни, тѣй ся под
държа, тѣй ся продължава народното
чувство подъ священноинственнитъ
крима на религиознитъ преданія и уста
новленія, а народното чувство е лостъ
на нравствената народна независимостъ.

Ако има обаче на свѣтътъ независи
мость на свѣтъста и на чувствата, тази
независимостъ никадъ не може да ся из
рази тѣй пѣлно и тѣй повѣртелно отъ
колкото въ Божитъ храмове, въ които е
дадено на всичкитъ смъртни свободно
да изливатъ чувствата си и да отварятъ
сърдцето си предъ всешдущаго Сър
дѣвца, просящи отъ него да благосла
вожить злонамѣреннитъ и да ся сми
ли къмъ неправедно злострадающата
часть отъ човѣчското общество. Не
зависимостъта, за която говоримъ, е чи
сто нравствена и религиозна; за това
обаче тя нѣма по малка стойностъ. Не
напрасно ся е казало съ время еще че
правителствата независимостъ е животъ
независимъ и при най негоднитъ усло
вія, въ които може да ся намери чело
вѣкъ. Годишнитъ велики религиозны праз
ници служатъ всякога за по тържест
венно израженіе на тази независимостъ,
защото въ тѣхъ сж, тѣй да речемъ, съ
средоточаватъ и по главнитъ въспоми
нанія на христіанското върноповѣданіе,
което е сжществена проповѣдь на
нравствената независимостъ.

Истината че въ освободи е пропо
вѣдвалъ божественнитъ основателъ на
това върноповѣданіе. а истината не е
друго освѣтъ независимостъ на човѣч
скитъ разумъ.

Като свобода и независимостъ си по
здрави преди деветнаесетъ вѣкове хри
стіанската религія, при всичката скром
ность и при всичката смиренность, които
окръжаваха люлката ѝ. Съвременнитъ
свѣтъ, всичкитъ почти подъ властѣта на
римската имперія, бѣше вече като умо
щество бѣха като наранени и потыжли
въ скръбъ и въ униніе. Всички очакваха
нѣщо отъ нѣкадъ, всички предсказваха
бѣдѣтъ нѣкое промѣненіе, всички устѣ
щаха нуждата за едно преобразование
на човѣчското общество. Има вре
мена, въ които надеждитъ и предчув
ствіята ставатъ ежедневна храна на че
ловѣчеството. Такива бѣха времената,
въ които ся появи великитъ проповѣд
никъ на човѣчската независимостъ въ
нравствено отношеніе. При убѣдител
нитъ гласъ на тази проповѣдь, свѣтътъ
ся сжбуди единъ день съ новы сждбины
за бѣдѣжето. Преражданіето, преобра
зованіето, реформираніето, тѣй да ка
жемъ, на човѣчеството ся започнаха
въпреки всичкитъ напѣргнати сили про
тивъ нравствената свобода и незави
симостъ, на които призова смъртнитъ
евангелската истина. Отъ тогава и до
днесъ прероденното човѣчество, въ
знакъ на признателность и за споменъ на
това велико събитіе, слѣдва да праз
нува ежегодно Рождество Христово.
Прероденіето обаче, въ нравствено от
ношеніе, човѣчество не рѣдко ся спрѣ
отъ разни обстоятелства въ старанія
си за своето на всѣдъ прераждане и
въ общественно отношеніе. Отъ вѣкове
ся бори човѣчеството за установле
ніето на единъ порядкъ по сходенъ съ
вродената въ човѣчското естество
нравствена независимостъ. Нека по
спѣшимъ да исповѣдамы чи тази вѣко
вѣчна борба не остана безплодна тамъ
гдѣто ся води съ твърда воля и съ рѣ
шителность да ся достигне едно по
сносно положеніе за човѣчскитъ сж
щества. Безусловното блаженство не е
наистина отъ този свѣтъ. Но Европа и
Америка, напримѣръ, днесъ не сж каквото
сж были другъ пакъ. Напредѣкѣтъ, об
разованностьта, свободата, порядѣкѣтъ,
равенството, сравнителното благоде
нствіе не сж голы думи. Човѣкѣтъ тамъ
не робува вече, не ся угнѣтыва, не ся
озлобавя безъ строго наказаніе на зло
творцитъ, не ся бие, не ся злоупотре
бавя като животно, както ставаше другъ
пакъ, не ся докоча на никого чѣстѣта
безъ законѣтъ да ся разсвирѣствова
противъ безчовѣчната сѣмьлостъ; по
читѣтъ къмъ животѣтъ и къмъ имотѣтъ
тамъ не е проста дума и гражданитъ
не е изложенъ на обидитъ и на озлобе
ніята отъ страна тѣмко на оии, които сж
поставени да пазятъ общественитъ по
рядѣкъ. Правдинитъ на човѣкѣтъ тамъ
не сж записаны само на книга, тѣ сж вла
дѣны въ правитъ и въ сѣрдцата на всички
тѣ членове на обществото, и равенството
не е проста теорія, защото не само е
динъ класъ люде сѣмьл себѣ си пред
назначены да управляватъ другитъ, но
всичкитъ мѣста на всички сж достъпны, а
отгорѣ надъ всички, управители и упра
вляеми, царува единъ само деспотъ, —
законѣтъ, строгитъ и немилостивитъ
законъ, отъ всички одобренъ и за вси
чки приспособимъ. Всичко това е плодъ
на дѣйствителны преобразования, на дѣй
ствително прераждане на човѣчскитъ
общества. Възродени нравствено отъ
божественнитъ Възродителъ на човѣч
скитъ родъ, човѣчскитъ общества
сж положили всяко стараніе да ся пре
родятъ и въ публичнитъ си животъ,
като изгонитъ отъ средината си неправ
дата, неравенството, произволѣтъ, угнѣ
теніето, непочитаніето къмъ човѣчес
кото сжщество. Тѣзи преобразования на
мѣста сж ся придобили съ първоначал
ніе отъ самитъ човѣколюбивы владѣ
тели, на мѣста пакъ сж произишли отъ
твърдото постоянство на самитъ народъ,
постоянство разнообразно изражавано.
Тамъ гдѣто владѣтитъ не сж сѣщѣ
или не сж могли да ся проникнатъ отъ
напредователнитъ идеи и да ги туратъ
въ дѣйствиѣ, тамъ сами народитъ сж до
хождали въ помощъ на човѣчскитъ
напредѣкъ съ възстаніето си противъ
злото, отъ което сж страдали.

Нека побързамъ тука да прибавимъ
завчасъ чи въ Турско преобразовате
литъ мѣрки ся длѣжбятъ, по высша
часть, на първоначалніето на самитъ
владѣтели, отъ каквито, въпрочемъ, об
стоятелствъ и да сж были предизвиканы
тѣ мѣрки. Другъ е, разумявася, въпро

селитъ имъ. Както и да е, понеже днесъ
навсякадъ почти по Европа ся празну
ва нравственното и религиозно прераж
даніе на човѣчеството, преродено тамъ
по настоящему и въ всяко друго от
ношеніе, нека пожелаемъ и нѣмъ отъ сѣр
дце щото тозъ пакъ реформитъ да не о
станатъ мъртва буква, както ся сгра
хува за това иностранната печать. Но
да ся превѣрнатъ па дѣло, та и вѣсто
читъ народи да могатъ да ся предста
вятъ въ европейскитъ ликъ свѣтътъ
преобразованъ. свѣтътъ прероденъ,
свѣтътъ реформиранъ като часть и тѣ
отъ Европа и отъ образованитъ свѣтъ,
а не като испаднали и назадинчавы
племена, осждени да живѣятъ тажепъ и
несносенъ животъ, когато громѣтата на
цивилизацията трѣби съ громкитъ гласъ
отъ всяка страна и събужда дору и мър
твитъ.

ВЪЛНИИ НОВИНЫ.

ЗАПАДНАТА ПЕЧАТЬ ПО РЕФОРМЫТЪ.

Имамы предъ видъ голѣмо число статій,
обнародваны въ разни европейски органи по
послѣднитъ царскій фирманъ, който биде и
тука предметъ на разни сжждения. Привож
дамы тука вкратѣтъ нѣкои отломци отъ тѣ
статіи за да видятъ читателитъ ни, до ко
лкого е поле позволено, какво мыслятъ и какъ
сждятъ и иностраннитъ публичестикъ за тѣ
реформи:

Стандардъ, — вѣстникъ английскій, сж
жденията на когото не сж были никога систе
матически враждебны на турското правите
лство, — ся изражава както слѣдова:

«Ако земемъ предъ видъ числото на ре
формитъ, които ся рѣшихъ съ такъвъ на
чинъ въ Турско, и ако си наумимъ, отъ
друга страна, колко пакти останаха тѣ не
испълнены, ще ни бжде невѣроятно да по
срѣщнемъ този послѣденъ фирманъ на Сул
тантъ съ голѣмъ ентузіазмъ. Опытитъ доста
тъчно ни научи коако прѣспѣтитъ сжществу
ватъ отъ страна на турскитъ чиновници, отъ
страна на мусулманскитъ народонаселенія въ
областѣтъ, а най-паче отъ страна на махо
метанското духовенство. Въ разбунтовани
тъ, напримѣръ, днесъ области мохаметан
цитъ притежаватъ всичката земя, иматъ
въ рака всичкитъ служби и само тѣ иматъ
право да сж обржжени. Въ разстояние на
цѣлы вѣкове тѣ навъзнаха да тѣчатъ подъ
нозѣтъ си христіанѣтъ, и рѣшени сж, до
като това е възможно, да сжхранятъ правата
си неприкосновени. Не е лесно да предвидѣ
човѣкъ какъ ще бжде възможно да ся на
дѣ въспротивленіето имъ на реформитъ. Ако
ся осамотѣвахъ, мнѣнитъ можѣха да ся
дигнатъ. Но и въ другитъ области ся пред
ставлява сжщата задача, и колкото явна и
да е за държавитъ маже на Турція необхо
димостьта на реформитъ, нѣмъ ся пытамы
пакъ да ли ще имъ бжде възможно да ги
туратъ въ дѣйствиѣ при всичкитъ препятствія,
които срѣщатъ въ пѣтитъ си.»

Морнингъ Постъ, — извѣстнитъ органъ
на покойната Лордъ-Палмирстонова политика
на Въстокъ, — пише слѣдующето:

«Султантъ въ послѣднитъ реформи удо
влетвори, въ всяка точка зрѣнія, всичкитъ иска
нія на ранитъ. Дадѣ имъ всичко що желяха.
Исполненіето на рѣшенитъ мѣрки ще по
срѣщатъ безъ съмнѣніе нѣкои мъжнотии; по
за напредъ тѣ ще бждатъ законѣтъ на цир
ството и днесъ за днесъ повече не може
да стане.» Морнингъ Постъ продължава все
съ такъвъ тонъ и си показва свършено
задоволенъ отъ послѣднитъ фирманъ. Той
забравя едно само нѣщо, то е чи не само
европейската, но още и самата политика на
турската държава, отстоятъ широко разсто
еніе отъ идентъ, които преобладаха преди
двадесетъ години при многотруднитъ, по
свѣсъкъ безплоднитъ крамскій бой, спорѣдъ
исповѣдѣта на сами оии, които не намѣрвахъ
другъ пакъ думи за да възвѣсятъ до небо
подигателитъ му.

Дейли Телеграфъ нахожда чи нѣщо не
произвежда по добро впечатлѣніе отъ ко
лкого написанитъ на книга по главны распо
реждения на послѣднитъ фирманъ. Онова о
баче, което интересува Европа, не е да знае
тъ да ли министритъ на вътрѣшнитъ дѣла
въ Турція е сполучилъ да намѣри искусны
дипломати и свѣршенны писари, по да по
лучи доказателство чи Портата дѣйствително
има волята, има рѣшеніе или, по добръ, има
силата да положи въ дѣйствиѣ тѣхъ реформи.
Ако реформитъ трѣба да иматъ нѣкоя сто
йностъ въ разбунтованитъ области, необхо
димо е да ся придружатъ тѣ съ достатъчно
количество отъ политическа искренность.

каква полза за жителитѣ отъ добритѣ му
распорѣжданія.»

Дейли Ньюс мисли, отъ своя страна, чи реформытъ излизать на явъ въ сѣщото время и много рано и много късно. Ако енергически старания ся опытатъ да турятъ въ дѣйствиѣ тѣхъ реформы, мусульманскитъ поддании вѣрнато не чи ще ся разбунтувать. Мусульманитъ гледаатъ наистина реформытъ като тѣрующъ на христѣнствѣ, като знаменіе на собственото пѣхъ пронаданіе, като пагуба на вѣрната пѣхъ. Не можеть да сѣдѣдимиъ по пататакъ сѣжденіята на англіійскитъ органы. Послѣднійтъ му параграфъ е пѣзель съ змрачны прокобенинъ за сѣдѣдимиъ на Востоку, прокобенинъ, които мислятъ да сѣхъ превъвеличѣны. защото не е възможно тозъ пѣхъ реформытъ, каквито и да сѣхъ, да остигнать мъртъ на буква.

Вієнськімъ встанкѣ Прессе исповѣда чинъ обѣщаннымъ реформи има много добрыхъ цѣльа, които могатъ да иматъ превъзходни послѣдствія. Колкото обаче свободолюбивъ и да сѣ фирманти, той е недостатъченъ, особено за умиротвореніе на разбунтованнѣмъ областъ, освѣнъ ако сѣ дають приличныя гаранціи за изпълненіе на обѣщанія. При всичко това за благоденствіе на държавата ще спомогне не само и економическото и правнио управленіе, както и утвържденіе на чиновничья оаздравляванъ противъ честныя преставанія и други вліянія.»

Ето сега що ние парижскійтъ листъ *Журналъ де Деба* за статіята, за които при стигнахмы да споменемъ нѣщо и минѣлата седмица въ послѣднитъ новини.

«Высоката Порта, казва този листъ, обнародва единъ фирманъ за сѣдѣбитъ и управителнѣтъ реформи, назначенъ безъ съмнѣнїе да направи безполезенъ пригответнїи отъ графъ Андранї проектъ. Фирмантъ обязва общанїи, които надмивають лажеднїи-тъ и на пай благорасположенїи-тъ прїатели на Турціи. Вѣроятно е австрїйскїи планъ да е по умирнѣнїи отъ фирмантъ; но той ще да е оздравѣнїи отъ силнѣтъ и не шде и простъ единъ вѣтрѣшенїи уставъ. На проекттъ на Высоката Порта може бы силнѣтъ да противоположатъ своя проектъ. Както и да е, въ фирмантъ не сѣга никакѣ дума за гаранціи чи ще сїсплнїи. Казвася пактїина въ него чи всїчки сѣ дѣлнїи да почїнатъ законнѣтъ, голѣмїи и малїи, чи всїяко престѣпленїе ще сї наказва строго: чи Великїи Везїръ ще земнѣ потребнїи-тъ мѣрки за сїсплнѣнїи на всїяко; всеизвѣстно е обаче какво значенїе могат да имать такїива общїи израженїи. Казвася при това чи една комисїа щѣла да сї състави за да помогнѣ на Великїи Везїръ да сї турнѣтъ въ дѣйствиѣ тїи реформи; но какво довѣріе може да дамѣе комисїа, ако ти не сї състави отъ человекѣ съсѣмъ независїи-тъ? Силнѣтъ же прїознатъ императорскїи фирманъ въ знакъ на преобладающата въ Цариградъ добра воля; но тѣ не ще сї задоволять, може бы, само съ думїи и общанїи, защото желаятъ повече дѣла и общанїи съ посѣдствїи, нежели думїи.»

«Цѣла съмптніе, казва *Политическѣ Корреспонденцѣ*, чи, ако послѣднѣтъ Фирманъ искрено ся приспособи, положеніето на раитъ въ политическо, съдебно и управително отношеніе можда ся счете твърдѣ благоприятно; но въ простѣтъ състои тъкмо въ това *ако*. Отъ двадесѣтъ години насамъ разнитъ узаконенія за подобреніето на сѣдѣбитъ на християнитѣ останѣха мъртва буква, както и сама Портата често исповѣда това. Чиновницитѣ твърдѣ малко ся погрыжила за преобразователнитѣ мѣрки на konto цѣлѣта общѣ да ся приложитъ теоріята въ практиката началото чѣ и раитъ сѣ лица. Фирманитѣ, съгледантъ самъ по себе, е една теорія.

Раишъ поискаха щото всичкиятъ реформы, които Високата Порта бы благоволила да имъ отстъпи, както и изпълненіе на тѣхъ реформы, да ся поручатъ отъ Силитъ, а това поручительство бѣше едно отъ най необходимытъ словія за склоненіе на раишъ. Въпросътъ за по много или за по малъ отстъпки и въпросъ второстепененъ, въско бѣше поручительството. Въ фирманътъ обаче не ся съглежда никачи това поручительство съ и zelo вниманіе. Раята обаче малко ся види въвѣра въ обещаніята на Високата Порта, а това е вѣщо, което безъ дуртъбѣ да има предъ видъ който жедъ умиротвореніе на областитъ. Срѣща ся даже въ послѣднѣйшѣ фирманъ мѣсто, които ще възбудятъ чувства съвсѣмъ противоположны на потребното довѣріе « Пользуются отъ горнѣтъ отстъпки, и зва фирманътъ, само онѣ, които ще и изпълняватъ длжноститъ си на вѣрны подданицы. . . . » Навѣстина Силитъ не щатъ да пасърчатъ възстаніе, главната имъ цѣль е да получатъ поспѣхъ миръ въ сѣвернытъ области Турція; по тази цѣль пѣма никакъ ся достигне, ако възстаннищитъ не положатъ въ сѣстояніе да ся ползува възведнаждъ отъ отстъпкитъ, които и дава фирманътъ.

Приятно е, безъ всяко съмнѣніе,
силитѣ чи реформитѣ, на които пуж-
та въобще ся припознава, истичатъ сѣ

зигнатиостта на рангъ да ся отирави
дѣломъ къмъ Султантъ и къмъ прави-
телството му: Отъ това обаче не слѣдо-
ва чини дълго на силитъ, които иматъ
въпредвиденъ интересъ въ близкото
въстановленіе на порядкѣтъ въ Ба-
лканскитъ полустростъ, си е свършило;
остава имъ еще да измѣнятъ сред-
ство шото тѣзи преобразованія да не
останатъ проста теорія. Дѣлото, кое-
то предпріе Портата съ съдѣйствието на
сѣвернитъ сили не е свободно отъ мно-
го мѣжнотія, а тѣя прѣпятствія не могатъ
да ся дигнатъ освѣнъ съ одобреніето
и съ общото дѣйствиє на господству-
щата сила и на държавитъ, които съ
подписали парижскитъ договоръ.»

РУССКАТА ПЕЧАТЪ
ЗА ПОСЛѢДНИТЪ РЕФОРМЫ.

Слѣдующата статія превозсѣдани
отъ Голосъ. Ако и написана пѣвакъ съ
единъ ироническій тонъ, тя е забѣл-
жителна по това, че и въ нея ся срѣ-
щатъ препорѣки на гаранції за ис-
пълненіето на реформитъ.

«Но знаменитыя вѣстники отъ Берлина и отъ Вѣна писали чѣ третѣ вѣсточныя силы сѣ съблжасили нацѣно относительно доработать на Турція, и чѣ общитѣ ить мысли были вече извѣстены и на другитѣ велики силы. По тази часть берлинскій вѣстникъ *Провинциал Корреспондентъ*, най надежный листъ норадинъ извѣреть, отъ който чьри свѣдѣнія сѣ, влиза въ по голѣмы подробности относительно до миролюбиво рѣшеніе на великитѣ дневны въпросы, между който пѣма сѣмжнѣе чѣ първото мѣсто занима восточный въпросъ. Този листъ говори съ умирѣность за *сгластѣно на другитѣ силы държавы сѣ поддѣката на троимъвѣнный съюзъ*.

Такива съ по главнытъ распоряже-
ния на императорскытъ фирманъ спо-
редъ телеграфическото съобщение; а
наистина тѣ велики начала на общест-

на западъ, то много державъ, съ-
на помогать на Портата съ съвѣтъ
ны, видны да стоятъ много по долу отъ
иля относительно до напредѣтъ. На
Гурція, за да ся счити съ цивилизо-
ванныхъ западны державы друго вече
не остава освѣтъ да въведе въ Ц-градъ
и единъ парламентъ; трѣба, при вси-
ко това, да предположимъ чи и това
установленіе не ще закѣси да увѣ-
чае всичкитъ други распоряждания, които
ни ся вѣствать отъ босфорскитъ край-
брежия.

Найде Фраге Прессе извѣщава, чи
Мидхатъ паша, най напредолюбивыйтъ
мажъ въ Турція, спореждъ мислыта на
този органъ, отъ много время пасамъ
блуждавалъ единъ Парламентъ за тази
държава. Но и за парламентъ лесно мо-
же да ся даде обвинение на поддани-
цытъ на оттоманската имперія, които
ще ѝ останатъ вѣрни поради благодѣ-
лїята на Фирманътъ отъ 12 Декемврий,
благодѣлїя не относящи ся до ония,
които възстанахъ противъ правителство-
то и не склонявалъ да сложатъ оружїе-
то подиръ този фирманъ.

Неизвестно е обаче да ли възстанициът ще сложатъ оражіето. Съмнително е такожде чи безъ вмѣшателството на други държавы тѣ не ще продължатъ борбата до пролѣтъ и чи до това время не ще ся явятъ новы смущенія. Колкото великодушны и да сѣ намѣреніята на Султанътъ, многообразіето обаче и препитаніето на управителный преобразованій не ся осъществява така набързо и така лесно, а безъ пълноа отговорность отъ страна на Високата Порта могатъ тѣ да неосъществятъ до пролѣтъ. Високата Порта ще намѣри вѣроятно въ таквъ случай достатъчно оправданіе предъ общественото мнѣніе на Европа, въ това, чи най добрытъ ѿ намѣренія не сполучиха поради обстоятелства независащи отъ волята ѿ. Но отъ това подданициът ѿ не ся дозупатъ. Намѣрѣніятъ на управителный животъ не ся осъществява така скоро както вѣрватъ при Босфорскитъ крайбуржія. Той зависи не толкози отъ доброто намѣреніе на Правителството и отъ издаденныйтъ законы, колкото отъ осъществленіето имъ. За изпълненіето на тѣя новы преобразованія изискуватся двѣ пѣща : първо, възставшиятъ народы да иматъ вѣра въ тѣя обѣщанія, и второ да ся намѣратъ изпълнители на мѣстата по добры отъ днешныйтъ. Отъ самото начало на възстаніето Херцеговинциът не повърваха въ обѣщаніята на Високата Порта и не показаха даже никакво расположеніе да получаютъ отъ нея нѣкое благожеланіе. Така порячителството на европейскитъ Силы относительно до обѣщаваннытъ отъ Портата преобразованія, порячителство, коего желаеха възстанициътъ, може да ся истъкува съ този начинъ, чи порячителскитъ Силы не само обезпечаватъ изпълненіето на реформитъ, но ще иматъ непрестанно надзирателство върху исполненіето имъ, и върху изпълнителитъ имъ. Безъ това надзирателство не е възможно да ся разбере европейското порячителство. Само въ това може да има сѣществена разлика между обѣщаннытъ отъ Високата Порта преобразованія и проектираныйтъ отъ европейскитъ Силы.

Предполагають чи існують два проекти, одинъ турецкій и другъ европейскій. Ввроятно е чи Портата издаде посѣдній фирманъ односторонно и подѣ своя отговорность, съвѣмъ независимо отъ проектѣ на европейскіи Сили. Ако е истинно посѣднѣго предположеніе, чимъ страхъ ни за европейскіи миръ ниго за работѣ на Балканскіи полуостровъ. Презъ годѣмъ опасность щѣше да мнѣ европейскіи миръ и ужасъ на щіе да е сѣдината на христіанетѣ въ Турско, ако новийтѣ фирманъ не бѣше самоволио произведеіе на Дивантѣ, но плодъ на винушенія на лѣкой европейска Сила.

Колкото ся касае до възникното съгла-
сѣ на сѣверный Сѣлы не може да има
смыслие за него съдѣ толкови търже-
ственихъ проглагошеніи. Остало бы (ако
Портата не дѣйствува едностранно) да
предположимъ внушенія на една, и само
на една отъ европейскитъ Сѣлы, защото
Франція поради вѣтрешнитъ си непра-
вилности не е никакъ расположена да
ся мѣси въ европейскитъ работы. Но
ако да имаме еще такова расположениеъ
само съ Англія и съ обыкновенното на-
падателно похищение на ангійскитъ ми-
нистры можеше тя да слѣзе въ диплома-
тическото поприще като провиница на
сѣверный Сѣлы. Тогава Европа щеше
да е раздѣлена на двѣ страны, и нѣмъ
Русскитъ щѣха да ся паметримъ въ по-
уда да мислимъ за дѣятелното съдѣй-
ствие на Германія, безъ което всяко ста-
рание на Россія, при противодѣйстви-
е на Англія, было бы съвсѣмъ беспо-
лезно въ Цариградъ. При всичко това

...ий миръ, желателно е бързото и по-
жителното извѣстие, чи западниятъ Си-
...а, а найпаче Англія съ же съгласи-
...и предположенія на сѣвернитъ държави
...носительно до Турція. Нужда е до про-
...тъ всичкитъ европейски Сили безъ из-
...ноченіе да извѣстятъ въ Цариградъ пъл-
...но си съгласіе за пачинитъ на прекъс-
...ніето на херцеговинскитъ смущенія.»

РОССІЯ И АНГЛІЯ.

Отъ една статія на *Mir* извличамъ слѣ-
дующето :

«Англичанецъ, като чи да съ събудиха
тъ дълбокъ политическій съязъ, почнаха
акъ да выхаты, да правятъ шумъ, да
плашатъ съседитъ си съ необыкновенны
рассказанія и да заплашватъ всякаго съ
идны ржкомаханія; ако подобно заплаш-
ваніе си льяваше на друго нѣкое мѣсто
въ Европа, то щѣше да послужи като
редѣѣтъникъ на дѣйствиетно заплаши-
телни событія; по, происходяще отъ Ан-
ліи, то представлява само любопытенъ
предметъ за наблюдение, и нищо повече.

Велико-Британія отъ много время на-
чалъ ся находжа напильно осамотена меж-
у сильны европейскій держанья, а настоя-
ще сбуджаніе на международныхъ жи-
ють е повече знакъ на слабость отъ ко-
лото на дѣйствителна сила. Минахася пре-
мената, въ които английското правите-
льство, въ сраженіята си съюзъ съ фран-
цузското, можеше да води съединитъ на
Европа. Лишени отъ съюзницъ, пунци
съвѣсьмъ незначителны военны средства и
не въ състояние да нападнахъ на конти-
ненталната Европа, Англичасть издигатъ
сега гласъ щото, възъ отъ съзнаніе на
равнителната нѣтъ слабость, да чуютъ и
хладнокръвнийгъ отговоръ на Европа
съвѣсьмъ безопасныйгъ нѣтъ заплашванія. Чрезъ
землята си дѣятельность относительно до
Дуэскійгъ каналъ министерството на Дав-
идаи очисти пирвъгъ си грѣхове и въз-
станови първата си честь предъ провинца-
линийгъ въ търговскій си интересе ан-
глискій народъ. Но настоящето безпокой-
ство на гордытъ Британцы явно показва
и такава дѣятелна политика не отговаря
рече на военната нѣтъ сила.

Россия и плановѣтъ и на Вѣстокъ сѣж, както и преди, любимыѣтъ предметъ на патриотическата английска публикацията, която ковенно ся старае да ни напоми, чи английскійтъ лъвъ о и днесъ така си-дѣтъ, кактово бѣше и въ Крамскій бой. Но повтарямы да кажемъ: времената ся промѣниха и първыи-тъ лъвъ може днесъ да пълзе твърдѣ слабѣ, ако не успѣе да ся стобрази съ обстоятелствата и не промѣни ковенно отцѣпреданата си, но днесъ съвсѣтъ бесполезна тактика.

Росія ся нахожда, относительно до Англія, въ такава благоприятно положеніе, щото не трѣба ний да трѣнямъ пріятельството на Англичанствъ, но, напротивъ, тѣ иматъ нужда отъ пріятелство съ насъ. Въ съюзъ съ Россія, Англія можеше да оздрави всичкитъ ся иностранны интереси и да покаже достатъчно вліяніе върху общата европейска политика; като дѣйствува обаче противъ насъ, тя съ това никакъ не ни запрещава да осъществимъ цѣлитъ си, когато видимъ чи е настанило удобно за това нѣко время; протестантии и заплашваніята на англіиската политика толкувъ дѣйствуватъ върху нашитъ рѣшенія, колкото днешнитъ възбужденія на политикитъ на континенталната Европа бъркатъ Англія въ възгледитъ ѝ касателно до Египетъ.

ЛОРДЪ ДЕРБИ ЗА ВЪСТОЧНЫЙ
ВЪПРОСЪ.

На 5/17 текущего декабря известный англійскій министръ лордъ Дерби съ опредѣль ректоръ на университетъ въ Единбургѣ. Въ този случай държавный министръ произнесъ двѣ слова, едно политическо, друго чисто научно. Первото има за предметъ дневный вѣстоиснѣ въпросъ. Ный го привождамы тука като не безинтересно въ дешннѣ обстоятелства.

«Възникнѣтъ въсточенъ въпросъ, казали англіійскій министръ, е нѣкъ подгизнатъ и азъ не мисля чѣ годната 1876 чѣ го видп рѣшенъ съ единъ окончателенъ въ постоянъ начинъ. Утѣшително е чѣ всички дѣла правителства, които ся занимаватъ съ него, — и той се, въпрочемъ, който интересува дѣла Европа, — видися да ся рѣшени да го разгледагъ съ умѣренъ и благоразуменъ духъ. При всичко това колкото умѣренны и да ся виждагъ дръжавнѣтъ мѣже, колкото безопасны и да ся интригнѣтъ, които ся ткаятъ, въпросътъ сѣ самъ по себе е пълненъ съ мѣжнотия за величкія онія, които той интересува.

Какво ще сторимъ ный или какво ще
ршимъ по този въпросъ, ный въчко
ще съобщимъ на парламентътъ (ржко-
пляскация.) Не ще има никакво предпаз-
ваніе отъ наша страна касателно до вен-
ко, каквото ще стори Англія.

Въстаницитъ много животно ся занеха
съ купуваніето на на едно число акціи
отъ Суецскійтъ каналъ. Азъ мисля чи по
тази работа ный зехми добра мърка; мѣр-
ката би несумнивно любима на народътъ
и азъ съмъ рѣшилъ да я защита ако бы
да ся изложи на нападенія.

Едва ли имамъ нужда да отблъсна ук-
рытъ, които ни се отпавиха по този слу-
чай. — ИЗДАВАТЕЛСТВОТО НА ПЕЧАТА

бохмы повече безопасност и интерес, който съставлява за нас необходимост; този интерес е свободният и непрекъснатият съюз на Индия през Египетъ. Ръководимъ интересъ този път, излизамъ отъ случайно. Напротивъ даже нито една седмица заислимъ и първото ни мислене, научихме чи Хедивътъ изалъ и продаде акциѣтъ си, не бѣше а ги купимъ, колкото да започнемъ да ги продаде. Азъ, гледи въ гледища чи въ Египетъ, най послѣ, таква за подозрителни чувства, каквато казваха отъ николина като послѣдствие отъ купуването на казахми ясно какво сме искали, ми го искали, а Европа и напредъ онова, което казахми.

Не цѣмъ никакво исклуче-
ство монополъ; не цѣмъ друго
да си оздравичъ единъ пѣтъ и
цото венчикѣтъ свѣтъ да ся
съжиза безонасность. Въ вся
дай, парламентѣтъ е свободенъ;
и за работа, и каквото рѣши той
да е добръ рѣшено.

Въ сжигото слово, продължило
сказати, въ едно друго събрание
Дерби ся изразва както слѣднѣе:
«Сношеніята на Англія съ чужди
ни сж пріятели. Четыреть коопи-
военни държавы, — Россія, Германія,
Австро-Венгрія и Франція, — им
войска 7 милліона маже. Но
сромни и да сж воинствѣ чужди
ни предпазанія, нигдѣ не
желаніе да ся употребѣ тази
срамъ чи европейскитъ правител-
ства да явятъ мирѣть и чи този шир-
ислестеленъ за всички, може да
храни. По настоящему имамы
си (не само ный, но вѣнчять и
ски държавы) единъ въпросъ, на
шеніето по всяка вѣроятность не
мы предъ доста време. Въ всякъ
това рѣшеніе отъ някого не ся
да съ пълна ясность:

Колкото ся относю до този въпросъ, чии възможности ся само предсредства. Днесъ малко едно външностено най напредъ, развися въ нѣмъ размѣры, и колкото преувеличаванъ сѣхъ новинитѣ за побѣдитѣ на външностъ, никой обаче не може да сѣчи зрѣлнщето на възстаніето на разпада и продължѣ до неопредѣлено време. Вървѣмъ чии австрійското и руското правителства некрѣвно измѣнѣ въспиратъ напредъването на възстаніе. Тѣзи правителства имѣтъ причини да оставатъ еще затворѣнъ и стѣснѣнъ въпросъ; повтарятъ съзнателно, да кажа, еще и съ омишлянина предъ мнозина недостойстваніе, чии, по моето убѣжденіе, въ Россія желатѣ искрено възстаніе на порядкѣтъ и на мирѣтъ въ нѣгованитѣ области. Не ми е въ проектъ на Австрія за реформа въ Турція. Дълготъ е твърдѣ ясно, чѣхте да желаете да го видатѣ ясно. Отъ друга страна обаче не ми е въ проектъ на това рѣшеніе въ нѣшности каквото нѣй можеть да имѣтъ.

Окръжно писмо на Правителство
до европейските Съюзи

Въ Републикѣ Французѣ, отъ нѣя поща, четемъ слѣдующи чаквашеся съ цариградската документъ до посланициѣта тайтъ въ Парижъ п въ Лондонъ писмо окръжно, съ което Портата дружавала испращаніе на нѣтъ тектъ на императорското въ това окръжно писмо правителствъ Султантъ ся старае да докаже послѣ областитъ на Отоманскія рія не ся управляватъ по златъ ститъ на другитъ държавы.

« Не само на Турція, казвае писмо, управленіе и общее състояніе имать нужда отъ по не само турската имперія області, които сѣнуватъ независимо за които всяко придобываніе право служи за предлогъ и за исканіе на други правителството на Султантъ при което сѣ направили или правъ направатъ и други правителствъ искоренитъ на вѣждъ злоупотреба, а на вѣждъ духътъ на отчужденіе. Онова обаче, което може да приеми, то е да ся въ всичко. Колебаніе на дѣйствиѣ нововведенія, които това Европа? Изведнажъ та въ въ немарливостъ и въ сѣбно. Напротивъ, възне ли въ образованія съ искренности кори подиръ малко чи бърза личава. Отъ друга страна, чать и въ какво състоятъ изпълненіе гаранціи, за то толкови дума? Портата опредѣлишия, състояща отъ превъзходно, които

Оше въ властѣ на правителството бѣше да предупреди възстаніето като събереше незабавно достаточны силы за да съдръжа мусуلمانетѣ; щѣше тъй да се не дава причина на христіанетѣ за въоръжено съпротивленіе: то можеше послѣд- да ги обезоръжи полѣка и да ги накара да станатъ мирни безъ да имъ даде даже неканитѣ преобразования. Пъмате ош- никакво устройство между христіанѣ Чена-Гора не бѣше ся задължила на нищо; католическата черква жалко цѣл- даде за уволни случайтъ да докаже своето вя- яніе за успокоеніе на населеніето и да спрѣ проливаніето на кръвта; но тур- ското правителство остави да избѣгне то- зи случай. Презрѣніето къмъ елатата на- раята, отвращеніето да ся покаже енер- гическо спрямо мусулуйманското населеніе, немарливостта на властитѣ, които не бѣ- ха разбрали значеніето на едно подобно възстаніе — такива бѣха причинитѣ, кои- то позволиха на нескрѣтѣ, които таѣхъ- нодѣ пелелѣта, да възбунатъ въ илациа- нѣта.

ЗЛОУПОТРЕБЛЕНИЯТА И ПРАВОТО НА ОПЛАКВАНІЯТА.

Наштъ дописникъ не ни пише подробно какви сѣ тѣя злоупотребиѣния, които сѣ накарали христѣанското народонаселеніе отъ Свищовъ да ся отнесе направо съ телеграмъ и съ просба, до самѣтъ Великій Везирь. Какго и да е обаче, постѣпката на нашѣтъ сѣнародници отъ Свищова заслужава всяко винчаніе въ извѣстнѣтъ обстоятелства, въ които ся нахожда днесъ Държавата въобще, и наштъ народъ по особено. Жалостно е наистина чи, когато правителството издава реформи и дава навсякъдѣ и на всички най тѣржественнѣ устрѣния за очито имъ исполненіе, на нѣкои мѣста злоупотребиѣнията ся усилватъ и дна годѣна часть отъ българската раятава жертва на обиды, на неправды и на озлобленія, каквито не трѣбаше нито да ся чувятъ въ днешнѣтъ реформаторски времена. Жално е това не само за клѣтыйтъ българскій народъ, но и за самото Царско Правителство, на което само заклѣты нѣкои врагове могатъ да искатъ да причиняватъ такива пакости за да расклатятъ довѣріето, отъ което има голъзми нужда за да покаже на всички Европа чи този пѣтъ то е непоколебимо рѣшено не вече да ся ограничи въ просты думы, но да постѣпи на дѣла. Какъ е възможно наистина да убѣдимъ иностранныѣ чи това ще бѣде така дѣйствително, когато жалостны нѣкои, какъ казвамы? сърдцераздирающі нѣкои приключенія идатъ сами отъ себе да оправдаятъ до една степенъ исказаннѣтъ смѣнѣнія отъ онѣя, които сѣ навъклили да не даватъ вече токо тѣй върна на официалнѣтъ обѣщанія.

длъжност да напомнимъ на нашия сѣ-
родници чѣ послѣдніиъ Фирмапъ фор-
мално освѣщава изпово и потвържда-
правото имъ да си отнасятъ свободи-
гдѣто трѣба за да представятъ болки
си и страданията си. Нека придава-
живостъ на това право, нека се полз-
ватъ отъ него, нека го турятъ въ дѣ-
ствие когато трѣба. Въ Цариградъ имъ
сега изпълнителенъ свѣтъ, има контро-
лы коммисіи, има толкозъ други новы
установленія, членовтъ на които съ-
дро ще ся награждаватъ отъ правите-
ственнииъ ковчегъ. Тѣхна длъжностъ
да гледатъ да не става нищо проти-
варскитъ намѣренія и противъ зеты-
вече реформаторскы мѣрки. Нека нашия
сънародници ся отнасятъ свободно
доблестно за болкиѣ си и за желанія
си до правителството, когато тѣ не на-
мѣрватъ ни цѣръ ни удовлетвореніе
мѣстото. Допискиѣ до вѣстнициѣ
сѣ често безполезны. Но хилядо пѣти
полезны сѣ съвокупныѣ отъ градицата
и отъ селата оплакванія и жалования
вѣнчи негоды и недостатъци. Това е
впрочемъ, формалната воля на Н. В. Сул-
танъ и на правителството му. Не грѣ-
ши онзи, който дѣйствиува, проси и искъ
чрезъ законнииъ пѣтъ. Подъ тази то-
ка зрѣнія постащката на сънароднициѣ
ни въ Свищовъ е постапка основана на
строгата законность. Тя може да по-
служи за примѣръ и на други мѣста
гдѣ ся тапчи законъ. Кротоко, безъ
шумното и законното изявление, гдѣ
трѣба, на народниѣ болки и на народ-
ныѣ желанія, не може освѣнъ да намѣр-
добъръ приѣмъ въ парското правителство

Пишатъ на *Левантъ Хералдъ* изъ Сараево
отъ 26 Ноемвр я:

Сдѣвъ разбианіенію на полкѣхъ на Шевкетъ-паша при Мурадовѣца, близу до Пива, гдѣ-то загубитъ на Турцѣхъ бѣжа гвардія голѣ-мы, не счмало други важны собианія въ Херцеговину. Реуѣзъ наша стигна отъ послѣ-днѣ въ градъ Пива, безъ да срѣщеніе съпротивле-ніе, и сега е отишелъ въ Требинье. Мысле-ше сѣ, чи едно тѣло бунтовницы, много по-големо, отъ онова, кусто нападна Шевкетъ-паша, ще да сѣ препречи пѣтьна на Реуѣзъ-паша; но въ сегашнѣто время на година нѣтъ-твърдѣ мѣчно сѣ за бунтовницѣтъ да дѣр-жѣтъ голѣма сила на едно мѣсто много вре-мя. Отъ друга страна, тѣ глѣдѣтъ всякога да нападатъ на Турцѣтъ ненадѣжно, и въ това тѣ успѣвають твърдѣ често, и не сѣ зѣвають съ-силы такыва, какыто придружаваха *моши-реть* въ послѣднѣто му шествіе на напредѣ-завършено вѣроятно съ всевъзможнѣтъ пред-пазливости, послѣдствіе на послѣднѣто по-раженіе. Но безъ голѣма осмотрительности-отъ страна на отоганскѣтъ команданты, тѣ-често ще бѣждѣтъ въ възможность да успѣвають въ негоднаго положеніе, въ мѣчынѣтъ прѣходѣ-въ планинскѣ клесуры въ Херцеговину до като-сѣ достигне унищоженіенію на възстаніенію.

Духът на войските, въобще, не е претсходен, и извеждать ми, чи болеститъ выдаватъ между тяхъ, особенно около Трѣбины, гдѣто умирать пять-шесть военные яздѣны. Това не е чудно. Мъжнотитъ за да снабвѣя съ хранѣ едно таково множество войнѣ, етъ едно мѣсто кѣто Херцеговина, съ твърдѣ голѣмы; нѣма походыи сгодни бохлицы, и войскитъ, които са дошли отъ положны мѣста, страдаютъ естественно отъ суровостѣ на боснакшото зимѣ.

градът като неуредно спойнище. Страна, пъкوں табуре отъ "низамтъ", а особено азиатскѣтъ, като ся вземе предвидъ дългитъ пътъ, представляващъ единъ задоволителенъ изгледъ и действителноищность. Мысли, ся четиринадесетъ табуре ще пристигнатъ слѣдъ нѣколко недели за да усилятъ гарнизонитъ въ разны градове на Босна.

Наименованіето на Констанъ ефенди като мютерсарфинъ на Гаучо, малко е, мысля, задоволио и мохаметане и христіане. Първото, е, естественно, противни на всякій чиновникъ хрстіанинъ, а вторитъ бѣ обязаны и добръ да ся управляватъ отъ единъ мохаметанецъ, нежели отъ единъ цариградскій Арменецъ, който е чужденецъ за мѣстото, и знае языкътъ му, и който, ако и хрстіанинъ не е отъ тѣхното вѣроисповѣданіе.

Австрийската поща последва със най-бавна
между Ругаза и Требиня и ся обира, като
зела всичко, писма, и групове. Аз не мис-
ля никак, чи тал работа може да ся откаде
бухтовниците: яна, казватъ, въ околности
хайдушки тайфи, които ся ползуватъ от
смащеніята въ истоето за да нападатъ хри-
стианскѣ и Турци и праватъ пътятъ тво-
я безоболасенъ.

Зимата околнително дойде. Има още малко ситиѣ въ мѣстото, но мразъ има и по-чуждеъ и деневъ. Всичко, което е пообхажуемо на животнѣтъ, скапихе бързо, съ исключение на хранитѣ, които сѣ още остани и които оставатъ тъй вѣроятно всичката зима. Смѣното положеніе на мѣстото докарва голѣма прекрѣпа на обыкновенната търговія съ животни съ Австрія, и като всякій видъ храна за добитѣтъ е твърдъ рѣдка, селенитоку гледатъ да наидѣтъ кой да е търговецъ за да продадатъ стоката си.

Подъ това заглавiе *А. Хералдъ* обнародва слѣдующето :

Управлѣнъ на Писалището на Мечтата ни забѣлжи справедливо чи пораженіе на отдѣленіето на Шевкет паша, поражение, за което ся говори въ нашата дописка, е явно противорѣчіе на официалниѣтъ рапорть, който извѣща ваше послѣдне побѣдата спешелена от турекитѣ войски подъ командата на тозъ отличенъ генералъ. Свѣдѣніята на наштъ дописникъ не сѣ, разумаваея, освѣтъ озивъ на онова, що слуша и не е свързано да му ся припише, нито за една минута, такава важность, каквато иматъ официалниѣтъ свѣдѣнія обнародованы отъ Портата. Исторіята на всичкитѣ народы пълна съ противоположни увѣренія и утверждения; исторіята на Турція не прависключоуше отъ това правило; пе ли въ Франція, напиримѣрь, сѣ убѣдени чи побѣдата на Ватерло ся спечели отъ първыя Наполеона при всичкото противоположно вѣрованіе, което преоблада въ Англія, вѣрованіе, на което сми расположени да отдадемъ нѣкоя тяжесть? Не е негли ни какъ удивително чи единъ человекъ, който пише за едно събытіе, на което подробноститѣ познава само по приказки и едно народонаселеніе, повече наклонно да припише на възстаницитѣ побѣда нежекъ поражение, пріема за истина онова, което не слуша. Определителната черта пождъ една побѣда и едно поражение обыкновенно не ся означава твърдъ ясно въ горски съблѣскванія, гдѣто една отъ силитѣ състои въ чети не добръ уредени. Само командантинѣтъ може да каже да ли былъ побѣдителъ или побѣденъ, защото само той знае цѣлата на съблѣскваніетѣ и само той, слѣдователно, може да знае да ли е достигналъ или не цѣлата си. Шевкетъ паша извѣсти една побѣда на правителството св, защото е достигналъ цѣлата, за която ся е билъ. Рапортьтъ му ся обнародва официално и Шевкетъ паша, като командантинъ, показа съ това чи е билъ доволенъ отъ конецътъ на това съблѣскваніе; побѣдѣтъ, слѣдователно, надлежи на турекитѣ войски. Великитонъ английскійтъ командантъ, бѣше такожде доволенъ отъ битвата на Ватерло, и англичанетѣ, само защото ся осланятъ на това задоволство, утвърждаватъ чи побѣдѣта е спечелена отъ Англичанетѣ. Но французитѣ си съставиха еще тогава, и иматъ и до днесъ еще, идеи съвсѣмъ различни по това събытіе, и нѣма надежда чи Бошняцѣтъ, да катю мозакътъ виѣ е еще распадаетъ, ще сѣ вдѣхнать отъ по тихо расскжденіе нежекъ онова, което французитѣ сѣ способны да иматъ нелѣдъ по половина въкъ размышленіе».

Тюрки при едно напомнюване отъ
салището на Печатъга за статията си
Държавныйтъ свѣтъ.

Русскійгь посланикъ генералъ Иг-
тѣвъ, даде въ четвертъгь вечеръ едно
дипломатическо угощеніе, на което прис-
твухахъ министрътъ на Высоката По-
та и по голъмата часть отъ диплома-
тическото тѣло. Бывшійгь везиръ Ружди-
ша и Мидхатъ паша были и тѣ тамъ.

Отъ Пловдивъ ни пишать чя тѣзъ тамъ пристигнало едно писмо отъ Ексихіа, въ което г-нъ Янкая Груевъ, б призванъ да мене въ Цариградъ за сѣ назначи Капукехия. Почитасмийтъ дописеникъ не ни казва какъте отговоре далъ на това писмо г-нъ Як. Груевъ

Слѣдъ южны и сѣверны вѣтровъ, у
риградъ и околностейъ му ся покр
презъ ноцты четвертъкъ сръщу пети
отъ свѣтъ, който слѣдва еще да ва
Студтъ ся усили, и сиромашта позна
уеѣща еще по много дѣйствию на зима

Съ жалость бѣхмы ся научили чи
вѣстный нашъ книжаринъ, В. Манч
былъ отведенъ отъ Пловдивъ, подѣ ст
жа, въ Ескъ-Заара, отъ гдѣто былъ п
зованъ телеграфически чрезъ мѣстн
правительство. Съ радостъ обаче навѣс
ваны чи, споредъ както ни пишатъ
Пловдивъ, той былъ оправданъ въ Еск
Заара и уже оставенъ свободенъ.

Благодарение на последниятъ фирма
който запрещава предварителното запи-
ние; иначе кой знае въ каквы бели пъ-
та да попадне извѣстиятъ на българска
публика родолюбивъ книжаринъ.

Обединението на помъгъ въ имперіята, което
що да стигне въ началото на годината, се отложи
до мартъ.

Съ вреия еще бѣхы извѣстили чи
Цариградъ ся основа една русска бо
ница, издигната на едно отъ най хуб
вьтъ иѣстоподоженія удобны за такъ

родъ заведѣнія. Привременната кми
въ която бѣхася устрои до 20 летъ
преджеше да си замѣсти отъ едно о
всѣмъ ново зданіе, нарочно издига
за тази челоуѣколюбива цѣль. Това зд
ніе, съвършено подъ всяка точка зр
нія, ся донскара предъ двѣ сѣдници
на 6 текущого, тезоименныйтъ день
рускійтъ тука досланиникъ генералъ И
юлая Игнатіева, ся освѣти при присъ
ствіеи на множество народъ, а найпач
на высокопоставени савоуници, тузе
ны и иностранны, както пристигналихъ
да заблѣжымъ въ листѣтъ си отъ с
щійтъ день. Въ този случай отецъ С
годоу, архимандритътъ на русското м
солство, произнесе едно слово, кое
не найбравимъ за излишне да приведе
въ стѣпоуветъ на листѣтъ си. Нека пр
ложимъ обаче чи, при всѣхитъ шед
и царски, тѣй да речемъ, пожъртвованъ
отъ Россія за тази болница както и
храмътъ, който ся издига посредъ дв
рътъ, и който ще ся освѣти науща
продѣтъ, главныйтъ основатель и помон
никъ е благосѣстоятелный—тъ въ Цар
градъ рускій търговецъ г-нъ Шавуру
Поляжытътъ храмъ е посвятенъ на д
мятъа святаго Николау. Ето сега сло
цето на рускійтъ Архимандритъ :

« Бolestъ бѣхъ, и поспѣшите мене »
Мав. 25 : 36.

Благочестиво и почитаемо събра-
 ни предъ година и половина, ний праздни-
 чни въ тука устроено на нашата рус-
 болница. Устроението и осмояването на та-
 ка въ челоуколюбиво заепение на чуждо ма-
 сто остава за всегда славенъ памятникъ
 първоначалнатель му, — Негово Превъс-
 дителство посланиникъ на рускiй нм-
 раторъ. А този памятникъ служи и ще слу-
 за всегдашио свидѣтелство на любовьта
 къзъ ближнiйтъ безъ разлика на шароднос-
 ть. Поради това, щомъ като начидото за пре-
 жащащето добро дѣяние ся оздравн и обе-
 пчи, защото е основано на христiанска
 любовь, то ще ся сполучи и ожидаемый
 гѣшителенъ плодъ.

постыжи съзласно съ настоятелното на
тъ Спасителъ; *Вся, елика аще заше
творитъ вамъ человекъ, тако и аще заше
те имъ; се бо есть закона и пророци*
въ; (12). Той отдаде добро за добро,
то положи значително количество на
настоящего заведение, той не са сире
средъ пятьте; когато, сирѣчъ, ставъ
за повече разности отъ колкото са стръ
дѣхъ най напредъ, това не го стрѣ
не пощадя повече разности, като стрѣ
оудушевляе отъ идеята да си покаже А
полезенъ на ближниятъ. Неволно си ду
нивами тука казанното отъ Спасителъ,
досадишиятъ Самаритинъ, който не са
визвалъ лъзтитъ на нараненити отъ
нищи и го пренесе въ гостиницѣтъ
утриниенъ день, като си отхождаше, да
гостиницѣтъ два сребреника и му са
могилъ да гледа болниятъ като прише
Еже аще пришедеши, азъ, гдѣ е
щъся, въздамъ ти. (Лук. р.; 33).

добрата посещаване на ктиторийте си, а толкози по висока, чн въ мншн чловчдштн по грьжнт за своити мншн интереси, за своити имоти, за чншн поиникн, като забравят сдържжшт и лишенит на ближнит. Мншн Синарианци малцина сж за глчт нашоето время. Сждо така ле често гдват и въздающит добро за добро, а ктиторий на това зинеленн мпълна и срдечна признателност.

относят без друга и пажь оица, кому
или никакъ, непосредственно или посред-
помогали на болныиъ и на старцы.
Наричаша, отъ друга страна, блжнныиъ
отъ Небеснаго Отца не само Нпсто-
Киторийъ на болныиъ, но и вса
носущая на болныиъ, или комужо
и най мила частница отъ нмощи
ако и да не посещаютъ лично бол-
могати на обрешети ихъ.

Ако Господь обещавъ награду за
то принесъ на жаждущій чаше ста-
ды, по голѣмъ безъ сѣмьице ще
граждаетъ за оногои, който си грѣ-
шныѣ: *Понеже сотвориши едному
братѣи моимъ мекшнѣ, мнѣ соудитъ
прїидите благословенїи Отца моего
и оудите царствїе ова словеснїи* (Мт.

Ако и да съществува само от нас
дана напътна болница, тя приеми на
услуги. Съ митичната грима и му-
жасмата Покровителка, съ възпитате-
ли и съ труловетъ на Почитасими Царя
телна на Дружеството и на чистотата
правосъдието на болницата, съ утвър-
дихишито и на докторитъ и съ прав-
на милосърднитъ сестри, изосни на
тука обогачение и утѣшене. Повеко-
болни напътника тука обогачение на
Нѣма съмѣнитъ чъ мнѣто дупа болни-
ствования чъ отпратитъ въ Богъ нѣма
съ тецѣи молитви за милостъ, и нѣ
здравѣе и за спасение на благодаритъ
за всичкия Россѣи.

Боже же мира и любви да благослови
и твои чины и укрепят и напредят во
твою помощь на страждущих и на
Бога и на наше отечество!

Отъ *Пловдива* още преди нѣколко
една дописка, която говори за дѣтско
стояніе на пловд. училищѣ нѣко
метитѣ, които са преподаватѣли на
начинитѣ, на които става това при
іе. Дописникътъ бѣлѣжнѣ изло
чи въ всячко това, и, като хвалитъ не
отъ учителитѣ, осмѣжда други
бность. Бѣлѣжнѣ при това съ осмѣ
лопѣйтъ навикъ на бѣлѣжнѣ да излиз
дата си отъ училището безъ позво
ни

Дописката не обнародвана въпреки
защото съм патрупиан въпреки
тества съ много други матери
защото съм ли чл расправя по
за училищия работи рѣко моят
онзи плодъ, който може би да
ли, които ги подготви. Въ велич
да ся разискувать общи въпрос
щата, не съм ли обаче чл
недостатъци бы могли да сѣ подгот
публичны разисканія. У насъ по
случаи щото таква расправя да
повече отъ колкото да утвърди
страсти. Мистѣтъ недостатъци
сѣ, съм ли чл по лесно е да
миролюбиво на мѣстото, чрезъ
зисканія, въодушевени отъ
данности къмъ общото добро, не
публичны осажденія и изоблич
често змнать характеръ на прена
животности, толкозъ и безполезни

ВЪ ВНЕНА.

Дѣйствиелни членовѣ
(СЪСТАВЪ НА ПРОДВИЖЕНІЕ)
Негов. Пресв. г. Папаяръ въ
ніански въ Букурещъ
Нег. Благородіе г-тъ М. Папаяръ
въ Одесса
" " Д. С. Набоковъ
товъ въ Браила
" " Христо Дановъ
новъ въ Пловдивъ
Спомагателни членовѣ
Негово Благородіе г. Стефанъ
Теодоровъ въ Тулча
Г-тъ Василь Т. Слави въ Браила
" Илія Петрушовъ въ Силистра
" Ник. Рашевъ въ Габрово
" Недѣляе Таневъ Т. Могурдѣ
" Дам. Т. Дамяновъ въ Силистра
" Янко Урумовъ въ Ловча
" Василь Даневъ въ А. Могурдѣ